

Satukirjan Sankari

Yö

Kerran sankari mätkähti tarinastaan
Satukirjasta arkehen vaan
Outoja katseli maisemiaan
Kun ei linnaa näy ainuttakaan
Lohikäärmeitä ei kreivit ratsastaneet
Eivät neitojaan pelastamaan
Minnepä saapuikaan hän matkallaan
Näki työtä ja touhua vaan
Ihmisten silmissä tuikkivan sen
Näki lämpöään hehkuvan innostaen
Läpi aikuisten huolten ja haastehien
Näki rakkauden ja hän tunnisti sen
Eipä sankari ei kohta haikaillutkaan
Satukirjaansa seikkailemaan
Löysi hän onnen ja sankaruuden
Tosipaikoista arjesta vaan
Ihmisten silmissä tuikkivan sen
Näki lämpöään hehkuvan innostaen
Läpi aikuisten huolten ja haastehien
Näki rakkauden
Ja hän tunnisti sen
Ihmisten silmissä tuikkivan sen
Näki lämpöään hehkuvan innostaen
Läpi aikuisten huolten ja haastehien
Näki rakkauden
Ihmisten silmissä tuikkivan sen
Näki lämpöään hehkuvan innostaen
Läpi aikuisten huolten ja haastehien
Näki rakkauden
Ja hän tunnisti sen